

KELLY HARMS

KUUN TAAUL
MEID KA
VIIB

KOMAN

Originaali tiitel:
Kelly Harms
Wherever the Wind Takes Us
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on ilukirjandusega. Kõik raamatus esinevad nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime viil või on neid kasutatud ilukirjanduslikul eesmärgil.

Tõlkinud Siiri Hommik
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Kimberly Glyder Design

Text copyright © 2022 by Kelly Harms. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

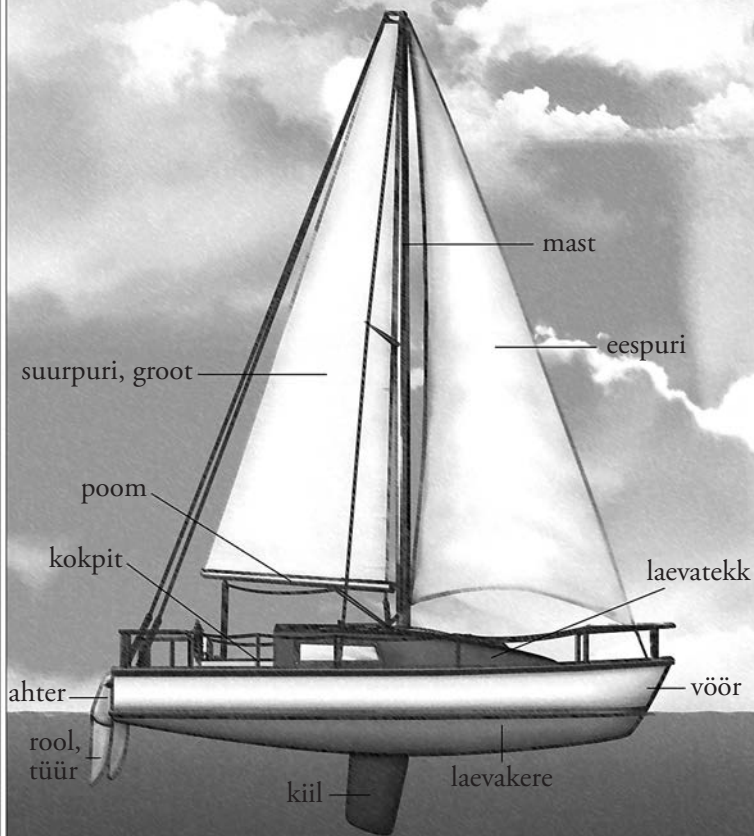
E01435124
ISBN 978-9916-31-253-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Christopher Meadow'le, kes õpetas mind purjetama

Purjejahi peamised osad

I

Päev, mil ma lahutasin, on üks parimatest mu elus.

Loomulikult tagantjärele vaadates. Kes see siis ikka tegelikult lahutada tahab. Nojah, mina tahtsin, aga asi pole selles. Asi on selles, et lahutuse jõustudes peaksid sa olema kohutavalt kurb ja võib-olla ma oleksingi kohutavalt kurb, ainult et täna on mu tütre kahekümne esimene sünnipäev. Ja millegipärast tahab mu kahekümne ühe aastane tütar veeta oma sünnipäeva minu seltsis. Kui see pole mitte ilusaim kompliment, mida emale teha, siis ma ei tea, mis üldse on.

Mu tütar on imeline. Ta on kõige sitkem, tugevam, lahedam inimene, keda ma kunagi kohanud olen. Ja kõikide inimeste hulgast, kelle seltsis oma sünnipäeva tähistada, valis ta minu.

Proovin sellele mõeldes mitte nutma puhkeda ja sätin oma nelikümmend pluss tagumiku istuma kaksikümmend pluss noorte seas populaarse söögikoha laua taha.

Liv – näen vaeva, et talle mitte Livvie öelda, nagu oleme teinud ta sünnist saati – silmitseb mind oma suurte ja murelike silmadega. Ta on mind niimoodi vaadanud sellest ajast peale, kui ma ta isa kolm kuud tagasi maha jätsin. Tema pilk on murelik,

aga samas imetlev. Või nii ma vähemalt endale sisendan. „Ema! Sa oled siin! *Kuidas* sul läheb?“

Turtsatan. „Pole vaja hakata mind haletsema. Mul läheb imeliselt! Ma olen vaba naine ja maailm on mu ees valla.“

Ta silmitseb mind skeptiliselt. „Teen sulle joogi välja.“

„Aitäh sulle. Me ju ikkagi tähistame!“ Ja mul on rahad läbi. „Sa ise võtad midagi?“ Mu tütar käib kolledži kolmandal kursusel, nii et loomulikult võtab ta midagi. Ilmselt jõi ta koos sõpradega juba siis, kui ta veel kodus elas. Aga las ma usun hetkeks, et ta uurib hoolega joogimenüüd ning tellib siis kõige magusama ja maitsvama joogi, mille sealt leida võib, ja ikkagi grimassitab seda maitstes. Kas tänapäeval enam tehakse banaani *daiquiri*?“

„Ma tellisin kaks martiinit, ühe sidruni, teise oliiviga. Sa võid valida, kumba tahad.“

Võpatan. See on banaani *daiquiri* otsene vastand. „Kullake, täna on sinu sünnipäev. Sina valid.“

Kui joogid lauda saabuvad, võtab ta selle, mis on oliividega, ja kummutab suure sõõmu kurgust alla, ilma et end kasvõi väristaks. Küsin ettekandjalt oliive juurde ja õngitsen Livi lauale jäetud hambaorgiga joogist välja sidruniviilu. Tundub, et emale ja tütrele meeldib juua martiinit samamoodi. Minu esimene rüüp maitseb imeliselt isegi ilma kerge soolamaiguta.

„Kas kõik läks nii, nagu sa arvasid?“ küsib ta.

Saabusin siia otse kohtumajast, kus meie lahtusmenetlus kulges ilma suuremate probleemideta. Nagu Livile teada, kirjutasin ma kakskümmend kaks aastat tagasi muretult ja silma pilgutamata alla abieluvaralepingule, teades, et mul pole midagi ja Alistairi perekonnal on kõik, ning mõeldes tollal, et sellel pole nagunii mingit vahet – me armastame teineteist ju nii väga. Siis armastasimegi, aga ikkagi panid Larkinite perekonna advokaadid ja tähenärijatest raamatupidajad, kes sellest hetkest peale

mu ellu kuulusid, lahutuse viimase kui detaili paika juba enne meie tütre sündi. Plaan õigustas end täielikult. Ühe erandiga.

„Kohtunik oli... sõjakas,“ vastan ma talle. „Küsis mult, kas ma tahan abieluvaralepingut vaidlustada. Kaks korda.“

„Miks sa jah ei öelnud?“ küsib Liv. Martiiniklaas kõlgub tal ühe käe sõrmede vahel ja ta jälgib mind pinevalt. Möödub hetk, mille jooksul ma pole kindel, mida vastata. Ma ei taha talle öelda, et tema perekonna raha on räpane, et isa, keda ta armastab, on rott. See on minu ja tema isa vaheline asi.

„Sest ma ei taha seda vaidlustada, tibu,“ vastan ma lõpuks. „Kõik on aus ja õige. Suurem osa rahast oli isal enne meie kohutumist ja ma ei käinud abielu ajal kordagi tööl. Kirjutasin abieluvaralepingule alla vabatahtlikult. See lahendus on loomulik asjade käik, mis sai alguse päeval, mil ma jah ütlesin.“

„Võeh, emps, sa oled selline fatalist. Sa ei käinud ehk küll tavamõttes tööl, aga sa töötasid kodus. Sul on päriselt õigus midagi saada. Mul on maailmamajanduse loengus üks sõber, kelle isa maksab ta emale viis tonni kuus. Ja ta oli teine naine!“

„Esiteks, mu kallis lumehelbeke, ma vihkan, kui öeldakse, et sul on *millelegi õigus*.“ Vihkan seda nii väga, et võib-olla sellepärast ma lõppude lõpuks Alistairi maha jätsingi. Või kui täpsem olla, siis on see põhjus, miks ma veel kümneks aastaks jäin – sest ma ei tahtnud, et Livist saaks selle haige suguvõsa järjekordne privilegeeritud vili. „Ja teiseks, ma ei kahetse midagi,“ ütlen ma ja jään mõtlema, kas see vastab päriselt tõe. „Ma jään endale kindlaks. Mul oli kena pere ja ma sain kasvatada sind ilma iga-suguse rahalise surveta. Mu kallis tütar saab käia väga peenes koolis ega pea pennigi laenu võtma. Mu garderoob on täis ilusaid riideid, kingi ja kotte ning mul on väga hea auto. Kui see pole privilegeeritud elu, siis ma ei tea, mis on.“

„Sa pead kõik need asjad maha müüma.“

„Ja mul on mõistus peas. Mis viib mind selles maailmas kaugele. Palun mitte unustada, et mul on Larkinite raha eest kinni makstud kõrgharidus klassikalises filoloogias ja kultuuris ja lisaks on mul elukogemus.“ Livile ei paista see muljet avaldavast. „Mina olen võitja.“ See on tõsi, mina olen võitja, aga miks? Sest ma lahkusin sellest abielust. Lahkusin toksilisest perekonnast, mille ma abieluga kaasa sain.

„Miks kohtunik siis nii sõjakalt käitus, kui sina võitja oled?“

Ajan selja sirgeks. „Ma arvan, et ta pole harjunud nägema, et lahutatud inimene end nii soliidselt ja väljapeetult üleval peab.“

Livie – ei, Liv – tõmbab endale martiini kurku.

„Oh, las ma ka naudin,“ ütlen ma talle. „Igatahes tuli lõpuks ka üks üllatus, mis tol hetkel mu väarikust tõsta aitas.“

„Oooh! Räägi! Elatisraha? Rannamaja? Salajane arve välismaa pangas?“

Silmitsen mõtlikult oma tütart. Ma usun, et naljatlemise varjus on ta minu majandusliku poole pärast mures. Tal puudub igasugune usk, et ma ilma ta isa Amexi krediitkaardita toime tulen. Eks see peegeldab tema suhtumist iseendasse – ega isa ju teda rahast ilma jätnud – ja muudab mu südame raskeks. Mul oli elu ka enne Alistair Larkinit. Olen ennegi rahata olnud. Olen pidanud üksi hakkama saama. Küll kõik korda saab. Alati on saanud.

Või vähemalt vanasti sai. Võib-olla on universumi heatahtlikkus lihtsalt teine nimetus selle tohutu privileegi kohta, mis Alistair Larkini naiseks olemisega kaasneb. Asitõend A:

„Becky Ann,“ ütlen ma talle lõpuks.

„Mida? Isa purjekas? Tema klaaskiust lapsuke? Mis ime-nipiga ta selle kõigist inimestest just *sulle* otsustas anda.“

Kirjeldan Livile, kuidas kõik juhtus. Kohtunik, kes ei paistnud olevat rahul, et ma jätsin vaidlustamata abieluvara-

lepingu, mille kohta mu advokaat ütles, et see on raudkindel. Mu abikaasa ema, Livi vanaema, kes oli eile õhtul jälle uudistes, sest oli vanglast päästnud ühe eriliselt jäleda valgekrae. Ja siis kohtunik, kes luges ette lõputu nimekirja varadest, mis lahutuse jõustumisel Alistairile jäävad. Loomulikult maja, mille koristamisest ma puudust tundma ei hakka, puhkemaja, mis oli ennekõike prestiiži pärast, tema autode kollektsioon, mis olid minu jaoks umbes sama tõelised nagu Hot Wheelid, ja valik kahekümne kahe aasta jooksul kogunenud asjadest. Tiibklaver, mida kumbki meist ei mängi. Alistairi pensionifond. Pärandiseadusega kaitstud tohutu kogus aktsiaid, obligatsioone ja teisi investeerimisvahendeid. Kolmekaraadise kiviga kihlasõrmus, perekonna reliikvia, läks tagasi Larkinite seifi, aga ma jätsin endale poolekaraadised kõrvarõngad, mille sain kingituseks pärast sünnitust. Need säravad mu kõrvades ka praegu.

Aga siis luges kohtunik ette midagi, mille peale ta peatus. „Siin on kirjas, et jahi nimi on Becky Ann.“

Nii mina kui Alistair olime hämmingus, isegi pisut segaduses. „Teie ausus?“ küsis Alistairi advokaat, kui kohtusaali vaikus laskus.

„See purjekas. Kaheteistkümne meetri pikkune Black Watch, monokerega lõbusõiduks mõeldud purjekas, kümme aastat vana, suurpuri, eespuri, tormipuri, Garmin GPS satelliitnavigaator, Harkeni autopiloot ja nii edasi. Päril kena alus. Selle nimi on Becky Ann. Proua Larkin, kohtule esitatud andmete põhjal on teie teine eesnimi Ann.“

Mu advokaat nügis mind ja ma mõistsin, et minu kord on rääkida. „Jah, teie ausus.“

„Võib siis eeldada, et purjekas on nime saanud teie järgi? Teie olete patroon?“

Eks vist jah. Alistair oli selle ostnud uhiuueana, kui oli perefirmale tulusa võidu toonud. Olime mõned korrad spetsiaalselt palgatud kapteniga merel käinud, kaasas erinevad vanempartnerid ja nende abikaasad. Minu udused mälestused purjekast: suur, kohmakas, rohkem muret kui rõõmu. Valasin välja Mount Gay rummiga kokteile ja serveerisin... ma ei mäleta, mida. Mäletan vaid, kuidas esinduslikku söögikorda kokku panin, ise samal ajal paadi allosas ringi loksudes, surutud tillukese külmi ja tillukese pliidi ja tillukese kraanikausi vahele, kasutades kõike tillukest. Ja nagu alati, oli õhus diisililõhn.

Ma kutsusin seda lihtsalt *purjekaks*. Mitte kunagi Becky Anniks. Kõigele vaatamata oli veider, et purjekas minu järgi nimetati. Näitemäng ja võib-olla hästi natuke ka minu narrimine. Ma vihkan, kui mind Beckyks kutsutakse, aga tema ütles, et tunneb end nii tehes nagu Tom Sawyer. Mis nähtavasti peaks olema hea asi?

„Jah, teie ausus.“

„Ilmselt on teile siis suur löök sellest ilma jääda,“ ütles kohtunik. Mulle hakkas vaikselt kohale jõudma, kuhu ta tüürib. Tahtsin öelda, et see pole mingi löök, aga mu advokaat nõustus minu asemel ja kohtunik jätkas meie abieluvara nimekirjaga. Ta luges ette kõik varalepingu tingimused: Alistair sai peaaegu kõik, mulle jäid mu pensionifond ja auto ning Livile usaldusfond – minu ainuke vääramatu ja kõigutamatu tingimus. Ja siis lisas kohtunik peaaegu nagu endamisi: „Ja Becky Ann jääb oma nimekaimule Rebecca Ann Larkinile, kas kasutamiseks või müügiks, nii nagu ta ise paremaks peab, samuti liiguvad talle selle hooldus- ja kindlustuskulud.“

Ja siis lajatas ta haamriga vastu lauda.

Alistairi suu vajus ammuli.

„Arvata on!“ hüüab Liv üllatunult. „Püha pask, emps!“